

mendelův trpaslík
simon mawer

FLEET

FLEET

Simon Mawer
Mendelův trpaslík

mendelův trpaslík

simon mawer

 KNIHA ZLIN

Copyright © Simon Mawer, 1997
Translation © Lukáš Novák, 2010
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87497-96-8

Poděkování

Rád bych poděkoval Josefu Jiříčnému z Universität Zürich a Patricii Novelli z London School of Hygiene and Tropical Medicine. Oba mi velice pomohli s technickými aspekty molekulární biologie. Pokud se v textu přece jen vyskytnou nějaké chyby, je samozřejmě nutné přičítat je jedině Benedictu Lambertovi.

Doktor Benedict Lambert, pověstný Benedict Lambert, statečný Benedict Lambert (přívlastky opatrně se vyhýbající tomu podstatnému) se právě chystá promluvit ke členům mendelovské konference. Potlesk dozněl. Panuje absolutní ticho – upřené pohledy, zadržovaný dech, ruce na chvíli ustrnuly ve vzduchu nad poznámkovými bloky, které laskavě dodala společnost Hewison Pharmaceuticals. Vážený pan doktor má před sebou v úhledných řadách, jako zkumavky se vzorky vyrovnané ve stojánku, všechny fenotypy, které si lze představit: mužské i ženské, ektomorfní i endomorfní, dolichocefalické i brachycefalické, nordické, středomořské, slovanské, mongoloidní (tři), negroidní (jeden). Vidí brady s dolíčkem¹ i bez něj, vlasy kudrnaté² i rovné, oči modré³, hnědé i zelené, pleť bílou, hnědou, žlutou a černou⁴, temena holá⁵ i zarostlá. Skoro jako by organizátoři konference (Americká mendelovská asociace ve spolupráci s firmou Hewison Pharmaceuticals a Masarykovou univerzitou Brno) ve snaze představit tu reprezentativní genetický mix propátali celé spektrum lidských odlišností. A přesto...

A přesto je tu společný jmenovatel, který je zřejmý všem, ale který si plně uvědomuje pouze drobný mužík nahoře na pódiu: každý z těch soustředěných posluchačů spadá do kategorie *fenotypově normální*.

Doktor Lambert si sejme hodinky a obřadně je položí na pultík, to rutinní gesto však nemá z hlediska časomíry žádný význam. Pak se usměje, letmo pohlédne do poznámek (které potřebuje stejně málo jako hodinky), odkašle si a začne: „Všichni jsme se dnes byli podívat ve zdejším klášteře.“ Ano, to byli. Někteří přikyvují, aby dali najevo souhlas, aby mu udělali radost, aby mu dopřáli určitou satisfakci. „Po cestě

1 Dědičnost autozomální dominantní

2 Dědičnost autozomální dominantní

3 Dědičnost autozomální recesivní, zřejmě vliv genů ze dvou různých lokací

4 Polygenová dědičnost

5 Dědičnost autozomální dominantní s pohlavní determinací

tam jsme přešli bez větší pozornosti přes veliké náměstí, které radní na počest Gregora Mendela přejmenovali na Mendelovo náměstí. V dobách, kdy tu Mendel žil, a ještě mnoho let poté, se tomu náměstí říkalo prostě Klášterní, Klosterplatz. Až do dvacátého století leželo na okraji města, mezi kopcem Špilberk a mokřinami podél Svatky."

Že by přednáška z historie? Nebo o územním plánování? Či snad o nové muzejní koncepci související s rozvíjejícím se turistickým ruchem? Hlavy pokyvují. Pohledy ztrácejí soustředěný výraz. Zábavná část konference zřejmě definitivně skončila. A venku je tak hezky...

„Na Klosterplatzu se pořádaly poutě. Bývaly tam boudy, kde polykači ohně dštili plameny, kde tancovali cvičení medvědi a pilně se činili kapsáři. Také tam ukazovali monstra, zrůdy, znetvořené lidi, kteří byli předváděni celému světu a vyvolávali hrůzu, opovržení i pobavení. Lidi, jako jsem já..."

A teď mu leží na dlani jako čerstvě vyloupnuté hrášky.

„Také siamská dvojčata. A samozřejmě vousaté ženy. Akromegalické obry, sloní muže, děti se šupinatou kůží a ploutve místo rukou, prostě celou paletu lidských deformit a lidských tragédií. I vy, dámy a pánové, byste tam tehdy stáli a zírali. Na takové, jako jsem já."

Ticho. Teď by se nikdo neodvážil upustit ani pověštný špendlík. Ve vzduchu visí vina jako hmatatelná substance, mlžný opar, který škrábe v krku a štípe v očích. Přestože je ten podsaditý chlapík na pódiu sleduje hnědýma, fenotypově zcela normálníma očima, nic jiného už na něm normální není. Jeho tělo není normální, jeho tvář není normální, jeho paže a nohy nejsou normální. Má robustní čelo a hrubé, trochu mopslí rysy. Kořen jeho nosu je vpadlý, ústa a čelist výrazně vystupují dopředu. Jeho paže a nohy jsou krátké a pokřivené, prsty připomínají krátké buřtíky. Měří metr dvacet sedm.

„Právě Gregor Mendel nám umožnil tomuhle všemu porozumět, a díky porozumění to i svým způsobem přijmout.

To on, když hloubal nad svými hrášky, v nich vypožoroval první stopy dědičnosti, kterou, ať už se nám to líbí, nebo ne, si v sobě neseme všichni. Byl Galileem biologie, který jako první uviděl do té doby nespátřené měsíce, a viděl je tak zřetelně, jako je dnes vidíme my, přestože neměl k dispozici žádné pořádné přístroje ani nic, o co by svou vizi opřel.“

Doušek vody, spíš pro efekt než na utišení žízně. Jeho gesta jsou propracovaná, téměř nacvičená. Na tohle je zvyklý, ví o každém hnutí v sále, o každém zakašlání, zašeptání, o každém pohledu každého páru očí.

„Mendel strávil experimenty s hrachem setým celých osm let. Během té doby vypěstoval neuvěřitelných zhruba třicet tři tisíc rostlin. Vyvinul precizní metodiku matematické interpretace svých výsledků, nepřímo předpověděl haploidní charakter gamet a diploidní povahu buněk nepohlavních a také proces redukčního dělení při vzniku gamet. Nikdo z jeho současníků význam jeho objevu nepochopil. Mendel byl stejně skvělým experimentátorem jako jeho současník Louis Pasteur, ale nikdo to tehdy neoceníl. Měl pronikavější, analytičtější mozek než další jeho současník, Charles Darwin, ale nikdo ho neposlouchal. Byl jedním z lidí, jejichž vize překračují hranice toho, co lze vnímat zrakem, čeho se můžeme dotknout, jenže nikdo další tehdy takový vhled neměl. Slovo *vhled* v tomto případě opravdu sedí. Mendel viděl přírodu stejně jako Pasteur, který si dokázal představit virus, aniž ho kdy mohl skutečně pozorovat, nebo Mendělejev, který byl schopen uvažovat o prvcích, jež dosud nebyly objeveny, anebo Thomson, který přišel s myšlenkou částic menších než atom. Stejně jako oni dokázal Mendel nahlédnout pod povrch věcí, hluboko do textury přírody, a spatřit tam atomy dědičnosti tak jasně, jako Dalton nebo Rutherford viděli atomy hmoty. Ale nikdo mu nevěnoval sebemenší pozornost. Byl opravdovým vizionářem, na rozdíl třeba od Darwina, který obyčejná každodenní přírodovědecká pozorování prostě shrnul do mišmaše své tautologické teorie, jež postrádala jakoukoliv přesnost a propracovanost, zato dostala do vínku

zásadní formální chybu. Ale Mendelovi nikdo nevěnoval sebemenší pozornost. Mendel nám nabídl možnost zkoumat vlastní původ i osud, ale nikdo mu nevěnoval sebemenší pozornost...”

Tleskali, přednáškovým sálem se přelévaly vlny potlesku. Snad mi prominete, když řeknu, že jsem na to zvyklý. Nic to se mnou nedělá. Tleskali by čemukoliv, co bych řekl nebo udělal. Je to pro ně jistý způsob, jak zmírnit ten plíživý pocit viny, který v nich je.

Pocit viny? Proč vlastně? Copak je to něčí *chyba*? Nikdo nemůže za to, že mám tohle zakrslé, pokroucené tělo, tohle šeredné vězení z masa a kostí, blan a chrupavek. Jediným viníkem je zlomyslná náhoda...

Ostatní pocítují vinu přeživších.

Předseda asociace se zářivým úsměvem ředitele cirkusu povstal a zjednal si ticho. „Rád bych řekl, že všichni nesmírně oceňujeme to, že sem Ben přijel a podělil se s námi o své postřehy.“ Shora se na mě usmál. Lidé natahovali krky, aby lépe viděli. „Doufám, že se neurazí, když řeknu, že to je nejen velký mendelovský badatel,“ – skutečně mě v tu chvíli pohledem žádal o souhlas? Obávám se, že ano – „ale také velmi statečný člověk. Dámy a pánové, doktor Ben Lambert!“

Crescendo potlesku, jako když do plechové střechy bubnuje lijavec. Dojem bouře podpořilo několik záblesků fotoaparátů. Někteří se dokonce začali radit do zástupu, aby si se mnou potřásli rukou, trochu jako když se před sochou mučedníka srocují poutníci, aby ji políbili. Snad doufali, že tím dotekem na nich ulpí něco z mých ctností, z té statečnosti, kterou zmínil předseda. Tajemnice asociace Gravensteinová se ke mně naklonila, aby se připojila k předsedovu chvalozpěvu. Byla tělnatá¹ a rozechvělá, mateřsky starostlivých devadesát kilo živé váhy, zahalených v kašmíru. „Božíčku Bene, to bylo úžasné, taková odvaha, taková odvaha...”

¹ Obezita (gen OBS), zřejmě dominantní gen umístěný na dlouhém ramenu chromatidy 7. chromozomu (Friedman a kol., *Genomics* 11, 1991.)

Odvaha, statečnost, to byla hesla toho dne. Ale kolikrát už jsem to Jean říkal? Pokud se má někdo zachovat statečně, nutně to předpokládá, že má na vybranou.

Na večer byla v hotelové restauraci objednaná společná večeře, úmorná záležitost s moravskými lidovými tanci a cikánskými houslemi. Našel si mě tam novinář z místního deníku („Co je hlavním cílem vašeho bádání? Je pravda, že v rámci svého výzkumu hledáte také informace o vlastním rodovém původu?“) a Gravensteinová i předseda mě rozmazlovali a chránili, jako bych byl dítě. Vysvobodilo mě až hlášení hotelového rozhlasu: „Doktor Lambert má telefon. Hovor pro doktora Lamberta.“

Vytratil jsem se do hotelové lobby. Hotel postavili ještě před pádem železné opony a lobby byla nevkusná a ošuntělá jako nádražní hala. Člověk by čekal, že na velké nástěnné tabuli najde odjezdy vlaků, takže ho skoro překvapilo, že tam byly vypsány nejbližší body programu mendelovské konference: seminář v Ústavu molekulární biologie, přednáška dr. Lamberta o novodobé eugenice, návštěva klášterní knihovny. Zájemci se mohli hlásit také na výlet do Mendelova rodiště poblíž Olomouce. Dr. Daniel Hartl z lékařské fakulty washingtonské univerzity se bude zamýšlet na téma: „Co se vlastně Gregor Mendel domníval, že objevil?“

Natáhl jsem se a zaklepal na recepční pult. „Volali mě. Prý mám telefon.“

Recepční vykoukla přes okraj pultu. Vlasová čára jí vybíhala špičkou do středu čela, ušní boltce měla přisedlé¹. Takových věcí si všimnete. Váš mozek se na ně postupně naladí. Hnědé oči. Hnědé vlasy. Fenotypově normální. Když mě uviděla, postřehl jsem na její tváři sled povědomých výrazů: překvapení, odpor, soucit, jedno se slévalo s druhým a nad tím vším se vznášela zřejmá pochybnost. „Mám tu hovor pro doktora Lamberta,“ řekla.

„To jsem já.“

1 Oboje zřejmě autozomální dominantní dědičnost

„Vy jste doktor Lambert?“

„Ano, já jsem doktor Lambert.“

Pochybnost málem převážila. Téměř se zdálo, že mou tožnost odmítne přijmout. Pak pokrčila rameny. „Vezměte si to támhle,“ ukázala k řadě kabiněk za fontánkou a znovu se vrátila k pilníčku a ke svým nehtům.

Telefonní kabinka byla zatuchlá, ve vzduchu se vznášela stopa cigaretového kouře a z koutů zaváněl nějaký horší, neidentifikovatelný pach. Abych mohl zvednout sluchátko, musel jsem si stoupnout na špičky. „Haló?“

Do ucha mi zašeptal slabý hlásek, ztlumený dálkou, elektrostatickým šumem a úzkostí. „Jsi to ty, Bene?“

„Jean. Odkud voláš?“

„Z nemocnice.“

„A dítě...?“

„Chtěli, abych přijela dřív. Prý kvůli věku nebo co. Všichni jsou tu hrozně hodní...“

„A je všechno v pořádku?“

„Říkají, že ano.“

„Kde jsi vzala moje číslo?“

Šumění a pípání někde na lince. „Zavolala jsem do Institutu... Tak co, nepopřeješ mi hodně štěstí?“

Řekl jsem jí, že to není třeba. Že štěstí s tím nemá nic společného. Ale stejně jsem jí ho popřál. Pak jsem se vrátil do restaurace, k hlučné, upovídané Gravensteinové, k přespříliš starostlivému předsedovi, k výskání tanečníků a hloupým dotazům novináře.

Druhý den ráno jsem konferenci opustil. Vyšel jsem z hotelu a šel sám Husovou ulicí, širokým bulvárem mezi centrem města a zalesněným Špilberkem. Lidé na mě zírali. Na křižovatce s Pekařskou, kde se hromadily čekající tramvaje, jsem zahrnul doprava. A lidé zírali. Pokračoval jsem dolů z kopce, směrem ke Starému Brnu, na kterém není staré skoro nic, podél rozpadajících se zašlých domů z devatenáctého století. A dobří občané města Brna zírali. Dá se na to zvyknout. Není to takový ten přímý pohled typu „A copak to tady máme?“ Oni moc dobře vědí, co jsem zač. Je to postranní, vyhýbavý pohled: tvář směřuje ostentativně vpřed a rýsuje tečnu k úkosu stočenému zraku. Jedna žena se pokřižovala. Jiná, když jsem se zastavil, abych se podíval do načančané výlohy, se mě nenápadně dotkla. Občas to dělávají. Prý to přináší štěstí.

Co jsem hledal? Že by také nějaké to štěstí? Samozřejmě jsem myslel na Jean. Přemýšlel jsem o Jean a přemýšlel jsem o štěstí, což je jen pseudonym, pod nímž se skrývá despotická náhoda.

Došel jsem pod kopec, na Mendelovo náměstí. Vzduch byl prosycený vůní praženého sladu z nedalekého pivovaru. Ulicí rachotily tramvaje, vplouvaly na náměstí a zase ho opouštěly, jako vzduch naplňující v pravidelných vlnách plíce města. Ve vozech stáli v řadách neteční cestující. Na semaforu jsem přešel (řidiči zírali) a vydal se ke klášteru. Jeho bílé omítnuté budovy s červenými střechami působily na pozadí tmavých cihel opěrných pilířů a gotických věžiček kostela přátelsky a konejšivě: racio rýsující se proti iracionální, chcete-li. Člověk se neubrání tomu, aby tenhle typ symbolů nevnímal. Artefakty stvořené člověkem v sobě nesou otisk ducha, který jim dal vzniknout. Podobně se můžete podívat na lidský druh a uvažovat nad tím, jaké síly se podílely na jeho formování.

Podél dlouhé jižní stěny kláštera jsem došel až k bráně. Na de všim – zvedněte na chvíli oči z chodníku, nad červené střechy, nad věžní hodiny na knihovně a špičatou vížku kostela,

nad zanedbané byty, nad celou čtvrt – nade vším se tyčila pevnost Špilberk, kde rakouští císaři věznili své politické odpůrce. Je zvláštní, že zatímco se tady dole, v klášterní zahradě, podkrývaly první taje genetiky, ve sklepeních nahoře na kopci byla potisící odhalována tajemství demokratického odporu a rozvratných aktivit: podstata lidství i přirozený životní cyklus rostlin byly podrobovány tortuře. Jestlipak o tom věděl? Samozřejmě že věděl. A copak si o tom asi myslel? Habsburkové přestali Špilberk používat jako věznici v roce 1858, jenže takové místo je jednou provždy poznamenané. Neuplynulo ani sto let a vězeňské cely znovu zprovoznilo gestapo.

Nahlédl jsem branou do zahrady. Rozlehlou plochu trávníku rámovaly bílé budovy a propůjčovaly klášteru něco z atmosféry univerzitní koleje: člověk by skoro čekal, že se odkudsi vynoří hlouček studentů.

Jako většina lidí, ani já si moc nepotrpím na sentimenty, ale musím připustit, že jak jsem tam stál, pociťoval jsem zvláštní rozechvění. Pocit, že těžiště všeho leží tady, v tomhle prostoru, mezi těmito velebnými zdmi, v budovách s červenými střechami a vikýři, na tomhle tichém místě pod letní oblohou, kde se prochází paní se psem (jezevčíkem), zahradník pleje záhony a dva muži krácejí ke klenuté bráně s nápisem MENDELIANUM na vzdáleném konci zahrady. Ano, opravdu jsem něco cítil, když jsem tam stál a přes trávník to všechno pozoroval: něco mi hlodalo v útrobách i v mozku, něco slovy nepopsatelného. Na záhonech pod okny pěstoval své první rostliny. Ten dlouhý šterkový obdélník uprostřed trávníku označuje místo, kde stál jeho první skleník, kde se vrtal v hlíně, obklopen svými rostlinkami hrachu, a sám pro sebe počítal, mumlal si čísla a dotýkal se květů štětcem z velbloudí srsti, zaséval semena, znovu počítal, znovu a znovu... Na tomhle akru půdy to všechno začalo, tady ten tvrdošíjný řeholník zapálil roznětku, která nepozorovaně hořela celých třicet pět let, než v roce 1900 konečně jeho práci objevili a nálož explodovala. Tlakovou vlnu té detonace pociťujeme dodnes. Mnou smýkla už v okamžiku mého početí. Zřejmě nás nakonec dostane všechny.

Mezi keři na opačném konci zahrady stála socha. Z dálky vypadala jako anděl žehnající duším v očistci. Zblízka to samozřejmě žádný anděl nebyl, jen konvenčně chudokrevná figura v mnišském hábitu rozpřahující paže nad reliéfním provedením rostlin hrachu:

GREGOR MENDEL
1822–1884

U paty sochy někdo vysázel řádek hrachu a na soklu ležela kytička polního kvítí. Skoro jako by se po smrti stal předmětem uctívání nějakého tajného kultu, jako by se sem pod rouškou noci přikrádali vděční genetikové a potají přinášeli svému světci obětiny.

„Jak jsem přišel na svět?“ zeptal jsem se jednou své matky. Byly mi tehdy maximálně čtyři roky, ale přesto jsem rozpoznal v její tváři bolestný výraz, když se mi snažila odpovědět – směs bezmoci a viny – a tak už jsem se víckrát neptal. Dodnes přemýšlím, kdy jí to o mně poprvé řekli, kdy jí to prozradili. Porodník to samozřejmě pozná hned. Diagnóza je jasná. Ale v očích milující matky vzpomínávající se z porodu vypadá její pomačkaný novorozenec jako každý jiný – kosti se ještě nevyvinuly, zlomyslná ruka mutace ještě neměla dost času na to, aby dala průchod všem svým malformacím. Jak jí to asi řekli? A kdy...?

Můj otec na mě nikdy nepohlédl zpříma, věřili byste tomu? Nevybavuji si, že by se na mě za celý můj život jedinkrát přímo podíval. Jeho pohled byl vždycky stočený stranou, jako by mu to umožňovalo předstírat, že si ničeho nevšiml.

Tuším, nad čím uvažujete. Snažíte se představit si je, dát jim tvar a podobu. Snažíte se zjistit, jestli oni jsou normální.

Jsou normální.

Vůbec se jim nepodobám. Jistě, máme některé shodné rysy – tmavé vlasy, hnědé oči, po otci mám uprostřed brady rýhu, to ano. Ale žádná strukturální podoba, žádné podobné

rysy obličeje. Nepodobám se ani otci, ani matce, ani své sestře. Nemám nos po mámě, hranatou čelist po tátovi nebo dědečkovu obočí. Jsem jen sám za sebe. „Ty jsi mimořádný,“ opakovala zarytě matka a tahala mě od jednoho specialisty k druhému – k pediatrům, ortopedům, neurologům, ortodontistům, kteří nezmohli vůbec nic. „Jsi mimořádný, a proto se o tebe starají všichni tihle lidi.“

Na určitou dobu mě tímhle tvrzením dokázala uchvátnout. Dokonce jsem si představoval, že mě rodičům svěřily nějaké mimozemské bytosti. Brzy jsem se ale dozvěděl pravdu – jsem prostě to, co jsem: anomálie, mutant, výsledek neblahé shody okolností.

Zkuste si představit tohle: poušť těsně před úsvitem, rovina se táhne daleko na východ, k dokonalé tenké lince horizontu, za kterým už nebe zesvětlalo. Někde na půli cesty k obzoru, kousek nalevo, je osamělý skalnatý ostroh. U jeho paty parkuje skupinka armádních aut, kolem postávají vojáci. Jsou nervózní. Mluví tlumenými hlasy. Zdá se, že se k něčemu schyluje, k něčemu výjimečnému, možná k popravě. Chlapi nevědí kam s rukama, tu a tam kopnou do nějakého kamene a často se dívají na hodinky, jako by čas mohl najednou nečekaně zrychlit a zastihnout je nepřipravené.

Přestože jsou ve střehu, neosobní zapraskání hlasu, který se ozve z jednoho z vozů, je trochu vyleká. „Pět minut,“ oznamuje jim. „Všichni muži si nasadí ochranné brýle. Opakuji, všichni muži...“

Následuje několik okamžiků horečné aktivity, kdy vojáci vytahují z ruksaků brýle a nasazují si je. Někdo utrousí, že v nich vypadají „jak nějaký zkurvený žábý“, ale nikdo se nezasměje. Když jsou všichni hotovi, upřeně zírají do pouště, jako by s těmi tlustými tmavými skly na očích po něčem pátrali.

Rozezní se siréna. Během zbývajících několika minut je to jediný zvuk, který se nad pouští nese: vytí sirény, stejné, jaké slýchali ve městech během náletu, Ráchel naříkající nad svými dětmi, Ráchel, která není k utišení. Pak siréna umlkne, muži

čekají a nad zemí je slyšet jen tiché teskné šumění mírného ranního větříku.

„Jedna minuta.“

Minuta se někdy neuvěřitelně táhne.

„Třicet vteřin.“

Ted' už není slyšet žádné mumlání. Vojáci jsou potichu, jejich postavy se na pozadí narůžovělého svítání rýsují jako vytesané figury.

„Pět, čtyři, tři, dva, jedna...“

Rozběsek nastává náhle, s jediným zábleskem, v naprostém tichu. Muži stojí a jako aboridžinci sledují neznámé slunce, které zažihá novou éru.

Došlo k tomu právě tehdy? Muži měli svářečské brýle, které odstínily prudké světlo, ale přesně v okamžiku, kdy je oslnil záblesk tiché bílé záře, je zasáhlo také jiné záření – gama paprsky. Zatímco světlo odfiltrovala tmavá skla, gama paprsky, neviditelné a zákeřné, volně prostoupily oblečením, svaly, kostmi. Zavadil přitom jejich lehounký zhoubný dotyk o děličí se buňky ukryté hluboko ve varlatech mého otce? Byl tohle okamžik, v němž jsem byl vlastně stvořen?

Z doby, kdy otec sloužil v Austrálii, máme doma fotografii. Otec je na ní v uniformě královských ženistů. Seržant Eric Lambert se zářivým, sebevědomým úsměvem, pramenícím hlavně z toho, že se mu podařilo vyhnout se službě v Malajsii. Místo toho ho vyslali do Austrálie, ke zbrojnímu výzkumu. A když se vrátil domů, zplodil mě.

Takhle k tomu tedy došlo?

Kdo ví. Kdo se to kdy dozví? Každopádně někde došlo k jednoduché mutaci, protože já jsem, podle zaběhnuté mendelovské tradice, klasický případ jednoduché dominantní dědičnosti. Polovinu svých genů mám shodnou s každým ze svých rodičů, ale tenhle konkrétní gen nemám ani od jednoho z nich. Takže jediným vysvětlením toho, jak mohli oni dva zplodit mě, je mutace... leda by moje matka měla sex s trpaslíkem. Ani tuhle hypotézu ovšem nemůžeme předem vyloučit.

Rodokmen

Do bizarní genetické rovnice, jejímž výsledkem je Benedict Lambert, je třeba dosadit ještě další veličiny. Tak třeba strýc Harry. Prastrýc Harry Wise.

Strýček Harry, tmavooký kostnatý habán, má v mých dětských vzpomínkách pevné místo. Sedí v ošoupaném ušáku v předním pokoji svého domku na jižním pobřeží, kolem krku má zpevňující korzet a stařecky skvrnitýma rukama křečovitě svírá opěrky křesla, jako by se tím držel při životě. Strýček Harry byl jediný člověk, kterého můj stav nechával úplně chladným, nemrkal na mě s afektovanou bodrostí a po straně nešepтал mámě těžko přeslechnutelné postřehy, jak se s tím ten kluk statečně pere. Možná to bylo jen tím, že do světa zastřeného stařeckým věkem takhle realita prostě nepronikla.

„Komm hier, hochu, pojd' se podívat,“ volal a kýval na mě prstem, abych si mu sedl na klín (lehký odér vlhka a plísňě) a prohlížel si s ním rodinné fotografie. Na jedné z nich byla skupinka tří lidí pózujících u sádrového sloupu uprostřed malé džungle umělých rostlin. Tuhle fotografii mám dodnes na svém stole v laboratoři. Ti tři upřeně hledí do objektivu, jako by čelili popravčí četě samotných dějin: podsaditý chlapík v černé sutaně, vedle něj mladší muž v redingotu s trochu floutkovskou kravatou a mezi nimi sedí mladá žena s dítětem na kolenou.

„To je chudinka Mutti,“ říkával strýc Harry posmutněle. „A já v jejím náruči.“ Dítě, čtyř- nebo pětileté, postrádá jakýkoliv výraz, jakékoliv známky skutečné existence, sotva je poznat, jestli je to chlapec, nebo holčička. Così beztvareho, našťořeného ve změti volánů korunované směšným kloboučkem, si prostě jako rodinné stříbro hoví na matčině klíně. Před mnoha lety, tolika lety, že se to vymyká dětskému chápání, přišel Harry Wise na svět jako Heinrich Weiss. Stalo se to ve Vídni a takhle fotografie byla tím jediným, co mu z toho dávnověku zbylo.

„A tohle je tvůj dědeček, hochu,“ pokračoval strýc Harry.

„Pradědeček,“ opravila ho zpravidla matka.

„*Urgrossvater Gottlieb*,“ pronesl Harry pohřebním hlasem, jako by ho skutečnost, že je tu ještě jedna generace, s níž nepočítal, z nějakého důvodu deprimovala. „A tohle,“ jeho kostnatý ukazovák se zabodl do muže v sutaně, jako by ho chtěl probudit k životu, „je strýc Hans. Tak se mu v rodině říkalo. Strýc Hans. To byl slavný pán, hochu, moc slavný pán.“

V jistém smyslu je ten snímek mezníkem. Zachycuje poslední okamžiky rakouské existence rodiny Weissových. O několik let později bude matka, ta křehká bytost s důvěřivým úsměvem a dítětem na klíně, zanechána živá či mrtvá – v tom se rodinné anály rozcházejí – v daleké Vídni a Gottlieb Weiss odveze svého jediného syna do Anglie. V nové vlasti si najde novou ženu – Angličanku, anglikánku, hubenou a přísnou – a když se v roce 1914 ukáže jako rozumné změnit si jméno, zvolí si i novou identitu: Godley Wise. Možná si pohrával i s etymologicky přesnější alternativou Theophilus White, jenže tahle hrdě znějící kombinace se mohla volnomyšlenkáři, agnostikovi a pravověrnému stoupenci Freuda jen stěží zamlouvat. A tak se z Gottlieba Weisse stal Godley Wise – *Dr.* Godley Wise – a z malého Heinricha Harry. Později se Godleymu narodila ještě dcera, Harryho nevlastní sestra, ale podle mé matky neměli sourozenci nic společného. Křížení ras zředilo původní rakouskou krev k nepoznání. Moje babička tak byla typická Angličanka.

Ted' se v čase vrátím o kus zpátky, o generace zpátky, ke snímku pořízenému ve vídeňském ateliéru, a ještě o kus dál, do hájemství mýtů a legend: Gottlieb Weiss, muž, který měnil jména se stejnou lehkostí, s jakou jiní převlékají kabát, se narodil jako Gottlieb Schindler, vnuk jistého Antona Mendela ze slezského Heinzendorfu. Anton Mendel byl otcem Gregora Mendela. Ten kněz z rodinné fotografie je Gregor Mendel. Já, Benedict Lambert, jsem tedy příbuzný Gregora Mendela. Právě to se mi snažil strýček Harry svými monotónními výklady, zatíženými silným přízvukem, sdělit. Jakýsi vrtoch dějin, rozmar genetiky a dědičnosti, osudový žert způsobil, že jsme s Gregorem Mendelem spřízněni. Máme společné geny. Tři